

Ministeren ikke har kunnet gjøre Noget. I saadanne Tilfælde kan ganske vist Finantsudvalgets Anbefaling betyde noget Særligt, forsaavidt der er Spørgsmaal om Bevilling af Thinget; men jeg tror dog, at ved saadanne Forespørgsler som den her foreliggende er der forsaavidt god Grund til at følge en noget lignende Fremgangsmaade, saa at man enten i selve Forespørgslen optager saameget af det Faktiske, at det er muligt at faae Dplysning indhentet, eller ialtfald giver Ministeren en saadan Meddelelse, at han bliver istand til med Nytte at svare. Det er virkelig Alt, hvad jeg har at sige med Hensyn til det ene Punkt, det ærede Medlem omtalte.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Renten maa jeg blot minde om, at det ærede Medlem sagde, at han kjendte Bestemmelsen i Loven, men var vis paa, at det ikke var Meningen. Ja, mine Herrer, det gaar virkelig ikke an, at de enkelte Medlemmer sige, at uagtet de vide, at Loven indeholder visse Bestemmelser, vide de tillige, at de ikke ere mente. Paa den Maade kan man ikke anvende Love. Der staar jo ligefrem i Loven af 26de Mai 1868 § 6: „De Kapitaler, der bestyres under det nye Dverformynderis Masse, give vedkommende Rodtagere 4 pCt. aarlig Rente fra den første, efterat Kapitalerne ere indkomne til Dverformynderiet, indtrædende 11te Juni eller 11te December Termin, naar de ere indkomne senest inden Slutningen af den foregaaende Maaned, men i Mellemtiden 3 pCt. fra den 11te i den næste Maaned efter at de ere indkomne“. Jeg tror ikke, jeg tager feil i, at det var om denne Bestemmelse, at det ærede Medlem sagde — gjør jeg ham Uret, beder jeg ham undskyldte — at han vidste vel, hvad der stod i Loven, men at det ikke var dens Mening. (R. Dfjen: Nei, det var Slutningen af § 6). Ja, derved bliver det jo ikke lettere at forstaa det ærede Medlem. Svaret paa Spørgsmaalet er jo givet i Lovens klare Bestemmelser. Det ærede Medlem, som spurgte, fra hvilken Tid Rente svares, henviste selv til Lovens § 6; der staar det ligefrem, det maa

man holde sig til. Hvad er det da, der skal være ment anderledes? De andre Punkter, det ærede Medlem nævnte, skal jeg gjerne tage under Overveielse. Naturligvis maa det være mig magtpaaliggende, at Lovens Bestemmelser opfyldes saa notagtigt som muligt; men ligeoverfor den fuldstændige Mangel paa Dplysning om, hvilke Tilfælde det ærede Medlem sigtede til, kan jeg virkelig kun henvise til den gjældende Ret. Det er jo kun derpaa, at Spørgsmaalet gaar ud, hvilken Bestemmelse der gjælder. Det er i det Hele virkelig en besynderlig Forespørgsel; det maa jeg have Lov til at sige det ærede Medlem.

Berg: Der er jo Omstændigheder tilstede, der kunne forhindre Lovens af den meget ærede Justitsminister nu citerede Bestemmelse fra at blive opfyldt, og Spørgsmaalet er da, hvorledes derved opstaaede Tab kunne dækkes; det vil vel blive de Umyndige, der komme til at lide Tabet. I den Motivering, som den ærede Forespørger gav af Forespørgselen, hentydede han jo til Isforholdene. Det bringer mig i Tanker om en Sag af samme Natur, der er foregaaet i den Jurisdiktion, hvori jeg hører hjemme. Det var isjor Vinter, altsaa til samme Tid som den, det ærede Medlem nævnte; der var sluttet et Skifte, og der var et ikke ubetydeligt Beløb — det ærede Medlem nævnte 1000 Rd., og det kan altsaa ikke være det Tilfælde, han sigtede til, thi jeg tror nok, at i det Tilfælde, jeg sigter til, var det et betydeligt større Beløb — disponibelt til efter Lovens Bydende at indsendes til Dverformynderiet. Aldeles overensstemmende med Loven henvendte den vedkommende Skifteforvalter sig paa Postkontoret med Beløbet, men man negtede paa Grund af Isforholdene at modtage det. Postkontoret gav imidlertid den Vedkommende Kvittering for, at han havde villet indlevere et saadant Beløb, og der telegrapheredes da til Dverformynderibestyrelsen, om den vilde tillade, at Pengene bleve sendte for Dverformynderiets Risiko, men dette negtede